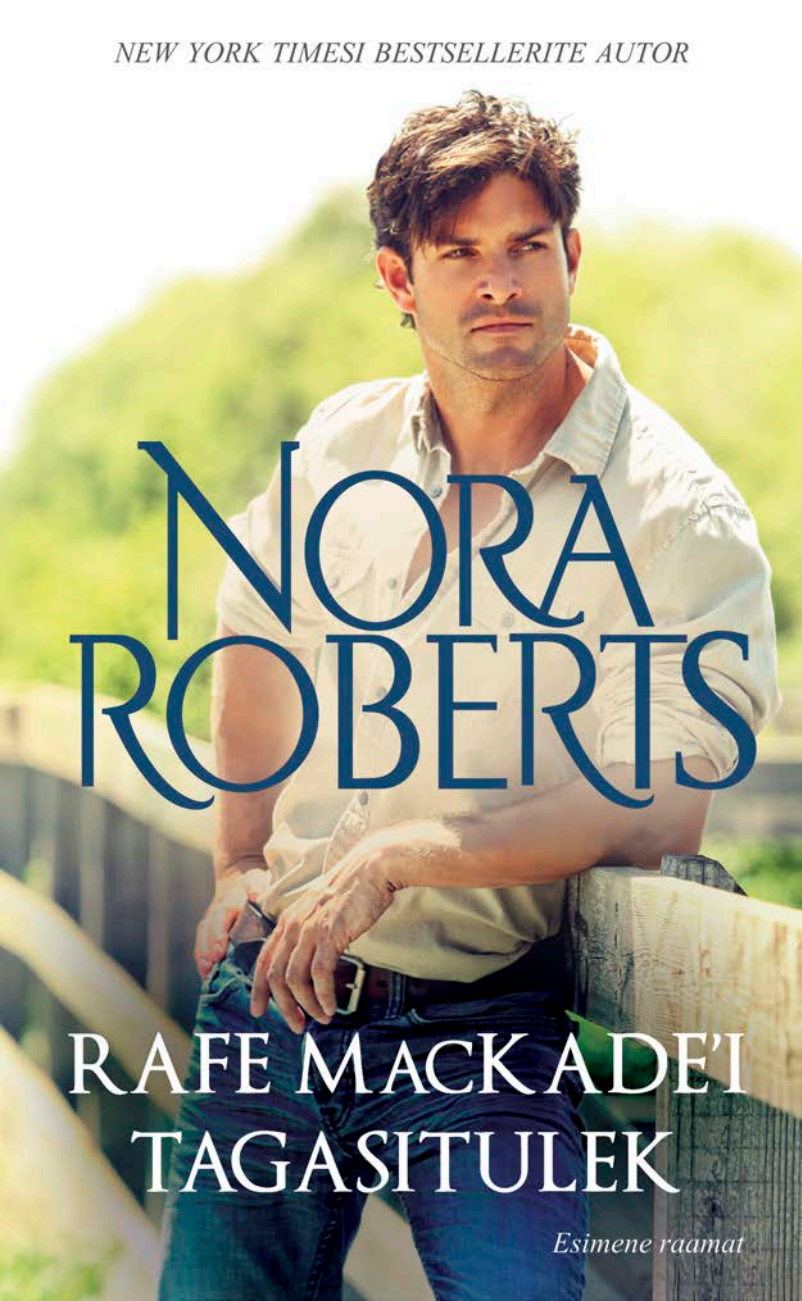

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

A photograph of a man with dark, wavy hair and a light beard, wearing a white button-down shirt and blue jeans. He is leaning against a wooden fence, looking directly at the camera with a neutral expression. The background is a bright, out-of-focus outdoor setting with green foliage.

NORA ROBERTS

RAFE MACK ADE'I
TAGASITULEK

Esimene raamat

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

NORA ROBERTS

RAFE MACKADE'I TAGASITULEK

Esimene raamat

Inglise keelest tõlkinud Tiia Krass

ERSEN

Originaali tiitel:
Nora Roberts
The Return of Rafe MacKade
2004

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Tiia Krass
Toimetanud Evi Laido
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 1995 by Nora Roberts
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus
ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D02356819
ISBN 978-9949-82-362-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Kõikidele pahadele poistele

Proloog

MacKade'i poisid lausa otsisid pahandusi. Neid juhtus poistega alailma. Marylandi väikeses Antietami linnas ei olnud sugugi kerge sekeldustesse sattuda, aga juba nende otsimine oli pool lõbu.

Kui poisid end Jaredi päevinäinud Chevysse litsusid, nääklesid nad omavahel, kes rooli istub. Kuigi auto kuulus Jaredile, vendadest vanimale, polnud sellel kolme venna silmis küll erilist kaalu.

Rafe tahtis roolis olla. Ta vajas kiirust, ihkas kihutada neil varjulistel käänlevatel teedel, jalg tugevasti gaasil, bravuurne hasart kannustamas. Võib-olla arvas ta, et suudab oma ägeduse kaugele maha jätta või sellele vastu astuda. Ta teadis, et kui ta väljakutse vastu võtaks, sellega rinda pistaks ja selle allutaks, ei peatuks ta enne, kuni on kusagil mujal.

Kus iganes.

Vennad olid kahe nädala eest matnud ema.

Võib-olla sellepärast, et Rafe'i riskialdis meeolu oli tema nefriitrohelistest silmadest ja karmist

suujoonest nii selgesti välja loetav, polnud teised tema poolt hääletanud. Lõpuks oligi rooli taha istunud Devin ja tema kõrvale Jared. Rafe mossitas tagaistmel noorima venna Shane'i kõrval.

MacKade'i poisid olid üks karm ja ohtlik kamp. Kõik nad olid nagu metsikud täkud, sihvakad ja pikakoivalised, nende löögivalmis rusikad otsisid liigagi varmalt sihtmärki. MacKade'ide silmad, erinevat tooni rohelised silmad, võisid kümne sammu pealt inimesest läbi puurida. Kui poisid olid sünges meeleolus, hoidis arukas inimene neist heaga võimalikult kaugele.

Poisid mõtlesid, et mängivad piljardit ja võtavad õlled, kuigi Shane, kes oli alles häbelik kahekümne ühe aastane noormees, kurtis, et Duffi tavernis teda ei teenindata.

Ent see hämar, suitsust läbi imbunud baar sobis neile. Pallilöökide raksatused olid vajalikul määral vägivaldsed ja kiitsaka Duff Dempsey pilk piisavalt ärev. Teiste õlle taga lobisevate klientide umbusaldavad silmad olid neile täiesti meelt mööda.

Keegi ei kahelnud, et MacKade'i poisid on jälle paha peal väljas. Lõpuks nad leidsidki, mida otsisid.

Sigaret suunurgas, vidutas Rafe suitsu tõttu silmi, et oma lööki paremini rihtida. Ta polnud mitu päeva vaevunud habet ajama ja karm habemetüügas peegeldas tema meeleolu. Tugeva löögiga, mis lõppes pehmelt ja sujuvalt, põrutas ta seitse palli piljardivõrku.

„Hea, et sul milleski veab.“ Joe Dolin kummutas baaris õlut. Nagu tavaliselt, oli ta pärast päikese-
loojangut päris purjus ja õel veel pealekauba. Joe oli kunagi olnud keskkooli jalgpallimeeskonna täht, võistelnud MacKade'idega tüdrukute soosingu pärast. Nüüd, vaevalt kahekümne ühesena, oli ta nagu juba punduma ja keha lõtvuma hakanud.

Oma noore naise silma siniseks löömine enne kodust lahkumist polnud talle täit rahuldust pakkunud.

Rafe hõõrus piljardikiid kriidiga ega vaevunud õieti Joe poole vaatamagi.

„Talupidamine nõuab nüüd, kui su ema on läinud, märksa rohkem kui piljardi mängimine, MacKade,“ irvitas Joe pudelit kahe näpu vahel kõlgutades. „Kuulsin, et kavatsed talu võla katteks maha müüa.“

„Valesti kuulsid.“ Külvalt läks Rafe ümber laua, et järgmiseks löögiks valmistuda.

„Äh, õigesti kuulsin. Teie, MacKade'id, olete alati lollid ja valelikud olnud.“

Enne kui Shane jõudis ettepoole söösta, sirutas Rafe piljardikii välja, et teda takistada. „Ta räägib minuga,“ ütles ta vaikselt. Rafe'i silmad piidlesid venda veel hetke, enne kui ta end pööras. „Kas pole õigus, Joe? Sa räägid minuga?“

„Ma räägin teie kõigiga.“ Taas õlleklaasi tõstes laskis Joe pilgul üle nelja poisi libiseda. Kahekümnene Shane oli talutöös karastunud, ent ikkagi pigem poiss kui mees. Seejärel Devin, kelle külm

mõtlik pilk eriti midagi välja ei näidanud. Edasi Jared, kes järgmist käiku oodates ükskõikselt plaadimasinale nõjatus.

Joe vaatas jälle Rafe'i poole. Selle olekus oli näha raevu, ründevalmis ägedust. Tormakus oli Rafe'ile loomuomane. „Aga sinust piisab. Olen alati pidanud sind, Rafe, teie kamba kõige suuremaks luuseriks.“

„Ah või nii?“ Rafe litsus sigareti laiaks ja tõstis õlleklaasi. Ta jõi, nagu lõpetaks lahingueelset rituaali, ning kliendid sättisid end toolidel jälgima. „Kuidas tehases asjad edenevad, Joe?“

„Vähemalt palk jookseb,“ tulistas Joe vastu. „Mul on raha taskus. Keegi ei hakka minult maja ära võtma.“

„Nii kaua mitte, kui su naine üüri maksmiseks kaheteisttunniseid vahetusi teeb.“

„Ära minu naise kohta oma lõugu lõksuta. Oma majas teenin mina raha. Minu eest ei ole vaja ühelgi naisel maksta, nii nagu sinu ema pidi su vanamehe eest maksma. Pildus naise varanduse tuulde ning siis võttis kätte ja suri ära.“

„Jah, suri ära jah.“ Rafe'is kobrutasid viha, süütunne ja kurbus. „Aga ta ei pannud kordagi oma kätt ema külge. Ema ei pidanud linna minnes end rätikute ja tumedate prillide taha peitma ega valetama, et ta kukkus. Aga see, mille otsa sinu ema kukkus, Joe, see oli sinu isa rusikas.“

Joe lõi õlleklaasi baariletile, nii et klaas purunes. „See on vale. Ma tambin selle vale sulle kurku tagasi.“

„Tee proovi!“

„Ta on purjus, Rafe,“ pomises Jared.

Rafe'i kurjakuulutavad rohelised silmad välgatasid venna poole. „Ja siis?“

„Pole erilist mõtet tema nägu üles peksta, kui ta purjus on.“ Jared kehtas õlga. „Ta ei vääri seda.“

Aga Rafe'ile ei olnud mõtet vaja. Temale oli vaja tegu. Ta tõstis piljardikii, uuris seda ja asetas seejärel lauale. „Kas tahad minuga kakelda, Joe?“

„Ärge siin küll alustage.“ Kuigi Duff teadis, et on juba hilja, viibus ta pöidlaga seinatelefoni poole. „Kui te siin mingi jama korraldate, helistan šerifile ja kogu teie kamp saab vangis maha jahtuda.“

„Hoia oma kuradi käsi telefonist eemal,“ hoiatas Rafe. Tema silmad olid nii kalgid, et panid baarmeni tagasi kohkuma. „Välja!“ ütles ta lihtsalt.

„Meie sinuga.“ Käsi rusikasse surudes põrnitses Joe MacKade'e. „Ma ei taha, et su vennad mulle turja kargaksid, kui ma sulle tappa annan.“

„Sinu puhul ei ole mul mingit abi vaja.“ Selle tõestuseks pööras Rafe ringi hetkel, kui nad ukse juurde jõudsid, ja põrutas Joe löögi vältimiseks talle ise rusikaga näkku, tundes suus verevalamise esimest mõnusat maitset.

Ta poleks isegi osanud öelda, miks ta kakleb. Joe läks talle vähem korda kui tänavatolm. Aga see oli nii hea tunne. Isegi kui Joe löök teda ootamatult tabas, ikka oli hea tunne. Rusikad ja veri olid ainus konkreetne lahendus. Kui ta tundis sõrmenukkide

nauditavat raginat luu vastas, suutis ta kõik muu unustada.

Devin võpatas ja torkas siis, kui veri ta venna suust purskus, käed filosoofiliselt taskusse. „Pakun, et kulub viis minutit.“

„Põrgutki, Rafe võtab ta kolmega maha,“ irtitas Shane, vaadates ähkivaid vastaseid maas rähklemas.

„Kümne dollari peale.“

„Tehtud! Lase käia, Rafe!“ hüüdis Shane. „Anna talle haledalt tappa!“

Kulus kolm minutit ja lisaks veel kolmkümmend ebameeldivat sekundit, kui Rafe kaksiratsi Joe peal istus ja teda järelejätmatult rusikaga näkku peksis. Kuna Joe silmad olid pahupidi peas ja käed lõdvalt külgedel, astus Jared ettepoole, et venda eemale tirida.

„Ta on kutu.“ Kindluse mõttes tõukas Jared Rafe'i vastu baari telliskiviseina. „Ta on kutu,“ kordas ta. „Jäta järele!“

Pulbitsev raev lahtus aeglaselt, kustudes Rafe'i silmades, vabastades käed rusikast. Lahkus temast täielikult. „Jäta järele, Jare! Ma ei löö teda enam.“

Rafe vaatas sinna, kus lamas ägisev poolteadvusetu Joe. Tema läbipekstud keha kohal luges Devin Shane'ile rahatähed kätte. „Oleksin pidanud taipama, kui purjus ta on,“ kommenteeris Devin. „Kui ta oleks kaine olnud, oleks Rafe'il läinud viis minutit.“

„Rafe poleks sellise nolgi peale kunagi viit minutit raisanud.“

Jared vangutas pead. Tema Rafe'i hoidev käsivars libises abistavalt venna õlgade ümber. „Tahad veel üht õlut?“

„Ei.“ Rafe vaatas baariakna poole, kuhu enamik kliente oli vaatama kogunenud. Hajameelselt pühkis ta vere näolt. „Parem tirigu keegi ta üles ja vedagu koju!“ hüüdis ta. „Kaome siit.“

Kui nad jälle autosse istusid, hakkasid valusad ja muljutud kohad end tunda andma. Poole kõrvaga kuulas Rafe Shane'i entusiastlikku ja üksikasjalikku löömingu kokkuvõtet ja kasutas Devini suurt ereda-värvilist taskurätti, et suult verd pühkida.

Ta ei lähe kuhugi, mõtles ta. Ei tee midagi. Ei ole keegi. Ainus erinevus tema ja Joe Dolini vahel oli see, et Joe oli pealekauba ka purjus.

Ta vihkas seda neetud talu, neetud linna, neetud lõksu, millesse tundis end iga mööduva päevaga üha rohkem vajuvat.

Jaredil olid raamatud ja õpingud, Devinil veidrad ja sügavad mõtted, Shane'il maa, mis paistis teda vaimustavat.

Temal ei olnud midagi.

Linna äärel, kus maapind tõusma hakkas ja puud tihedamaks muutusid, nägi ta üht maja. Vana Barlow' maja. Sünge, mahajäetud ja kummitav, nii sellest majast räägiti. Maja seisis seal mahajäetu ja soovimatuna, selle halva kuulsuse tõttu ei pööranud enamik linnainimesi majale tähelepanu või siis silmitses seda kahtlustavalt.

Nagu tegi ka Rafe MacKade.

„Pea kinni!“

„Mida põrgut, Rafe, hakkad oksele või?“ Mitte niivõrd murest kui hirmust haaras Shane omapoolse ukse käepidemest.

„Ei. Pea kinni, tont võtaks, Jared!“

Rafe oli väljas kohe, kui auto peatus, ja ronis mööda kaljust kallakut üles.

Tihedad põldmurakate oksad ja kõrgeks kasvanud rohi rebisid teda teksastest. Tal polnud vaja taha vaadata ega vandumist ja pominat kuuldagi, et teada, et vennad järgnevad talle.

Ta seisis ja vaatas üleval seisvat kolmekorru-selist kohalikust kivist ehitatud maja. Tema oletuse järgi pärinesid kivid linnast mõne kilomeetri kaugusel olevast karjäärist. Mõned majaaknad oli katki ja laudadega kinni löödud ning mõlema koruse verandad oli kokku vajunud nagu vanaeide tagumik. Kunagise muru asemel olid umbekasvanud metsikud marjavarred, ohakad ja orashein. Kuivanud tamm, okslik ja lehtedeta, kõrgus maja ees.

Aga kui kuu veeres pea kohale ning tuul sahistas puulehtedes ja kõrges rohus, oli selles paigas midagi paeluvat. See, et maja kakssada aastat pärast ehitamist ikka püsti seisis. See, kuidas ta ajale, ilmale ja mahajäetusele vaatamata jätkuvalt alles oli. Aga eelkõige see, mõtles Rafe, kuidas ta allapoole jääva linna umbusu ja kuulujuttude kiuste ikka püsis.